

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Milí, num. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

LA POLÍTICA ESPANYOLA.

DOS MINISTERIALS:—¿Qué l'hi sembla? ¿no l'hi vaig dir? Es lo moviment continu personificat. Lo general no sab estar quiet, y perxo deserta avuy de las filas fusionistas. Miri; jo l'hi vist devegadas al Senat, y he reparat que quan no enrahona, s'grata l'orella, s'pessiga la punta del nas; després s'estira la perilla y al últim, no sapiguent com bellugarse, s'alsa y dona quatre voltes per fora.

—¿Què vol que l'hi diguís? No m'agradan aquets caràcters tan veleidosos. ¿Com fundar cap càlcul en ells? ¿qui l'hi diu que demà no tocarà pirandó?

—Calli, home, calli! Mentres l'hi donguin joch lo tindrem sumís; després veurem. Per altra part, lo general té la gracia de desertar sempre quan ja no l'necessitan allí hont es.

—Es dir qu' es cosa segura que se'n vé cap a nosaltres?

—Segur, segur, no hi ha res; pero ho sembla molt.

UN MODERAT: (enrahona sol, perque dos que pensan igual ja no s'troban.)—La evolució del general m'agrada. Molt será que ab lo seu apoye no poguem revifar lo nostre partit. Y que ya inclinante a nosaltres, es casi segur.

Ahir mateix lo vaig veure encantat devant d'una botiga de calxas de mort. Aixó es un sintoma precíós.

Lo que temo es que de las malas companyias d'aquest temps passat n'haja arrellegat alguna cosa.

—¿Qué diable! Si acás vé contagiát, lo famigatém. Lo positiu es que ja podem contar ab ell.

DOS CENTRALISTAS: (No més se'n han reunit dos perque no arriban á tres.)—Ab la cara l'hi coneix que ja ho sabí tot.

—Sí, home, sí: ja era hora que s'fixés lo dia.

—Hola! ¿Lo dia de qué?

—De la apertura de las Corts.

—Vagi al diable! No té malas Corts vostel!

—Donchs de qué m'parlava?

—De don Arseni, home, de don Arseni.

—¿Que fa?

—Vé ab nosaltres.

—Bo! ¿Qué vol dir? ¿que no hi ha sigut sempre?

—Ja veurá; fins ara anava ab nosaltres y ab ells.

—¿Qui son ells?

—Los constitucionals!

—Si no s'explica, no ho veig prou clar tot aixó.

—Es molt sensible Nosaltres, junt ab ells formem la fusió; pero com aixó va llarch, pensém fer

cert moviment per acostarnos al rebost. Sols; no faríam res; pero junt ab lo general... no dich jo!

—Mosca! Aixó es magnífich.

—Areja ho sab: ell vé ab nosaltres; pero, muixoni; no ho fassa corre.

DOS SAGASTINS:—¿Jo estich rabiant!

—¿Jo treynt foch pels caixals!

—Ja ho véu!

—Sí, home, sí.

—Apelar á recursos tan indignes per desacreditarnos! Fer veure que'l general se separa de la fusió y se'n va al camp ministerial!

—Pero aixó no es possible!

—¿Que té de ser! Es una calumnia, es una hola, es un petardo. M consta positivament que'l general está avuy més conforme que may ab los principis de la fusió.

—Es dir que per aquesta part puch viure tranquil?

—Completíssimament. Dormi, ronqui si vol; lo general vé ab nosaltres y ara com ara, per nosaltres treballa.

LO GENERAL: (A casa seva, tot sol y tallantse las unglas.)—¿Pues mirin qu' es graciós! Fa set ó vuyt dias que tothom parla de mi. ¿Per qué? ¿Anéhuo á sapiguer!

Diuen que vaig ab los fusionistas perque soch de la fusió; que vaig ab los ministerials perque ls visito, que vaig ab uns perque naps; que vaig ab altres perque cols....

La veritat; tot aixó m'posa un cap com uns tres quartans. Jo crech que tothom té rahó, y ne'n té ningú.

Miro aquí y veig rialletas y caras agres; miro allá y veig caras agres y rialletas....

¿De quins soch? Com hi ha men, ni jo mateix m'entench: si sé ab qui vaig, que m'pelin.

C. GOMA.

UN REMEY EFICAS.

Los periódichs de aquests dias n'han vingut plens.

Se tracta de un poble de Italia, en lo qual acaba de inventarse'l medi de curar endimoniais sense necessitat de exorcismes ni aygua beneyta.

Es un gran descubriment que jo desitjo veure posat en planta aquí á Barcelona'l dia que l'ocasió s'presenti.

Donchs si senyor, no sembla sino que las legions infernals s'haguessin desencadenat en aquell poble italiá, prenent boleta al arribarhi per allotjarse dintre'l cos de las donas. Se coneix que aquells dimonis al ménos tenían gust.

Vels'hi aquí, que com si fós una epidemia, cada dia hi havia una pila de cassos d'endemonia-

ment, y no s'podia donar un pas, sense trobar una dona ó altra, l'una ballant, l'altra renegant, aquesta convulsiva y aquella ab los llabis plens de brumera.

Lo poble estava consternat, y ls pobres capellans no s'entenián de feyna, benehint aygua y fent exorcismes.

A las iglesias succehia allò dels establiments quan hi ha molta pressa: no podian donar l'abast.

L'arcalde del poble no era tonto, y veient l'inutilitat dels exorcismes y de l'aygua beneyta, y desitjant tornar la salut als seus administrats, vá publicar un bando, dihent:

«Qualsevol dona que se senti ls mails esperits al cos, será conduhida á la plassa, ahont l'agutzil l'hi administrará 25 garrotadas.»

L'agutzil era un home sapat, y tenia una vara de freixa que avants ella no s'hauria romput, algunas espinadas havian de quedar partidas.

¿Volen creure que desde aquell moment tolas las donas que tenían los dimonis al cos, sabent que l'arcalde era d'aquells homes, que fan las cosas tal com las diuhen, van quedar instantáneament curadas?

Ni á una solase l'hi vá haver de aplicar xarop de vara de freixa.

Y are digan si aquest arcalde no es digne de que'l canonisin.

Vaja, confessém que de miracles tant positius com aquest no'n fa gayres l'aygua de Lourdes.

P. K.

ANIS DE FRARE.

Tinch lo gust de presents'hi á Mossen Serafi, que com acostuma á succehir es cabalment tot lo contrari de lo que'l seu nom indica.

Aficionat á cassar y sobre tot á jugar á la barrotada, molts vespres lo trobaran engrescat ab las cartas, ab lo porró prop de la taula, fent pá y trago á cada punt, mentres passan las horas, y arriba la matinada y tocan l'oració, y l'home llavors se recorda de que ha perdut la nit.

Ben tip de botifarra llavors se'n vá á dir missa, y si un company un xich massa escrupulos, l'hi diu:

—Mossen Serafi zen aquest estat dirá la missa?

Ell respon ab molta tranquilítat:

—Sí, fill mèn: jo soch d'aquells que diuhen «Deu sobre tot.»

Un frare llech que anava á la plassa se detura davant de una marmanyera que tenia tres figas flors dintre de un cistell. Eran las primeras que sortian aquell any. Al frare llech l'hi agradavan, y n'agafa una y digué:

—Mestressa ¿quan ne volén de aquesta figa?

—Dos sous.

Aquí'l frare vá dir la célebre paraula de Cambrone, y la marmanyera exclamá:

—Ménjetela, porch.
 Y 'l llech sense més compliments se menjá la figa.
 Furor de la marmanyera, y crits del frare llech, repeticio exacte del diálech, y la segona figa al ventre del frare.
 En aixó 's presenta la autoritat, y volguent aclarir la rahó, indaga y s' entera y 's repeteix lo diálech.
 —Vos heu dit dos sous ¿no es aixó?
 —Sí, respon la marmanyera.
 Y jo llavors hi dit, una paraula que no puch repetir per no trencar lo respecte á l' autoritat. ¿Y vos que heu dit?
 —¡Que havia de dir! Ménjetela, porch.
 Y jo naturalment, com que professo la santa obediencia, hi fet aixís (empassantse la tercera figa).
 Y prou per aquesta senmana.

BARRAFOS sueltos del discurs de n Balaguer á Zaragoza:
 «Los antichs aragonesos sabian despendre's de aquells reys que s' atrevian á quebrantar los seus juraments faltant aixís á las lleys y á las libertats de la patria.»

«Si no existís la antiga fórmula: «Nos valemos tanto como vos», sería precis inventarla»
 «Ja he dit altres vegadas que la Monarquia constitucional lo mateix que la República sols las considero formas de govern.»
 «Home de la soberania nacional, m' inclino y m' inclinare sempre davant del país. Lo que la Soberania Nacional disposi es lo que jo vull.»
 Pero senyor Balaguer: digni'u clar de una vegada, y l' hi prometem una serie de banquetes.

Perqué l' arcalde de Cervera vá obsequiar á n Balaguer, are resulta que l' han suspés.
 ¿Veuhen lo que son las cosas?

Si la situació cambia y torna á pujar á exámens, los constitucionals l' hi daran sobre-salient.

Capítul de las irregularitats:
 «A Puerto Rico se n' ha descubert una que puja la friolera de 80.000 duros. Los empleats se n' han anat á gastarlos á un altre puesto»
 ¿Jo no sé que fan aquests empleats! Al ménys lo que irregularisan ho gastessin en lo mateix país! Aixís un altre dia podrian tornar á irregularisarho!

«L' autoritat de un important departament marítim vá rebre ordre telegráfica del ministeri de comprar una gran cantitat de fusta. Verificada la compra, vá resultar que l' ministre no havia enviat la tal ordre, ni havia passat pel telégrafo la tal telégrama.»

Are al ménys lo govern tindrà fusta per fer caixas y enterrar contribuyents?

«A la direcció de la Denda vá presentarse una carpeta de 19.000 pessetas. Pero algú vá posarhi un cero a la dreta, y l' tal carpeta vá resultar de 190.000. Per supuesto, ván ser pagadas.»

¿Y encare dirán que un cero no val res!
 En temps dels conservadors val 171.000 pessetas!

Una noticia del banquete de Sevilla, que trech de un periódich de aquella terra:

«Després del banquete l' fondista vá trobarse a faltar cent toballens y cent cuberts.»

Jo no crech pas, que cap convidat se n' endugués ni l' cubert ni l' toballo. La proba es lo que vá dir en Romero y Robledo: «Donde veais trabajo y honradez, allá está el partido liberal conservador.»

Al Sr. Alba Salcedo l' hi han donat la gran creu del mérit naval.

Lo Sr. Alba Salcedo era director de La Patria, feya de centralista, y tot de un plegat vá anarse'n ab en Cánovas sense més ni més.

Per xó l' hi han donat la gran creu del mérit naval. Perque sab nadar.

Ja haurán sentit á parlar d' aquella engallinada, que 'ls periódichs de Madrid ne diuhen «Lo del inglés»

A la quenta no faltava qui ab l' excusa de suprimir tots los inglesos, menos un, qu' era l' inglés en quèstio, y parlant de unificar la deuda, havia fet venir aquí á Espanya, á aquell fuano.

Al arribar á l' estació vá trobarse ab un carruat-

je de ministre, que l' esperava. Era un carruatje falsificat.

Y quant l' home vá tractar de presentarse al ministre per fer lo gran negoci, l' ministre no l' vá voler rebre, dihent que no sabia de lo que 's tractava.

Lo xasquejat inglés exclamava:—¡Vaja, qui 's fica ab criaturas...

Decididament lo títol de cabecilla en l' administració espanyola vé á ser una especie de batxillerat que obra la porta per tots los empleos.

Aquí tenen al ex-cabecilla cubá Calixto García que l' hi han donat un destino de 40.000 rals.

Mentres tant los licenciatos de Cuba no han cobrat encare 'ls seus atrassos.

Y 's compren. Aquestos encare que sigan *licenciats* no han passat lo *batxillerat* de cabecillas.

Lo dia 30 del actual s' obran las Corts.
 Lo dia 25 los ministerials celebran la seva festa.
 Un fusionista deya:
 —Un any més sense turró, sense gall y sense poder queixarnos.

LA VEN DELS CORRESPONSALS.—De Torroella de Montgrí 'ns diuhen que per aquella vila y demés pobles del veínat lo clero ha iniciat una verdadera guerra sorda contra la Campana de Gracia, valentse especialment de las donas perque 'ls seus marits deixin de llegirla. No sembla sino que una part del clero desija la mort del nostre periódich, creventse que quan la Campana siga difunta l' hi farém fer uns grans funerals. Donchs s' equivocan, si la Campana hagues de morir, no l' hi faríam dir ni una missa de pela.

En un poble del Llobregat lo rector dias endarrera vá desferse contra l' Ajuntament, dihent que 'ls regidors son una colla de... calsas. Deixantli dir, casi bè te rahó. A Gosol vá morir de repent al peu de un marje un bon home que no era gayre amich dels capellans. A pesar de las reclamacions del arcalde lo rector se negava á donarli terra sagrada. Pero vá trobarse que l' difunt havia deixat un unsa, y llavors lo mateix rector vá avenirse á enterrarlo y á dirli un bé per la seva ánima. Ja 'u veuhen: á Gosol per 16 duros se salvan las ánimas. Es barutat.

LA CANSÓ DE LAS FULLAS SECAS.

Mentres sos últims raigs melancólichs lo sol llessava per l' ample espay, contant las horas que repettían las veus de brozo dels campanars, lo nostre monstro sol passejava per las revoltes dels caminals de un jardí hont s' alsan espessos arbres despullats.

Tot reposava ni un pardal mústich piulant turbava la soletat ni una fonteta, lliscant furtiva, feya sentirse serpentejant, ni una cantoria ni una veu sola; tot era calma, tot era pau; tot reposava dias del silenci més sepulcral.

Tant sols la brisa volant lleugera movia 'ls arbres arrengrerats, fentne despendre las pecas fullas que sustentavan los tronchs més alts. Las fullas que van sobre l' alfombra d' altres mil fullas que 'ls vents passats llessat havian sobre l' arena dels caminals.

Lo nostre monstro las repujava fentlas remoure d' aquí y d' allá; las grogas fullas com si s' queixessin, prompte 's posáren á rodolar y donant voltas, ab trist unissono, llessant al ayre murmulls estranyes, aixis digueren al pobre monstro, juntas cantant:

«¡Ay de las fullas que un jorn s' assecan! Secas per sempre s' han de quedar!»
 ¡Ay de las fullas que un dia cauben lliures!
 May més de terra s' aixecarán.
 Si l' vent un dia vol elevarlas, l' home ab sa planta las va aixafant, y s' estingeixen en nint per tombar la pols y l' fancha.

Y totas, totas un jorn s' assecan... y totas totas ephen rodant.
 Ni las més verdas ni las més allas poden lliurarse del b' mortal.
 No hi val ser d' arbre de bonas branças, ni d' arrels fondas y tronch sapal, quan l' hora arriba lo tronch tremola, la fulla cau.

Totas-nosaltres poblavam branças y desafiavam lo vendabal trencant los rívols que 'ns enrotllavan, besant dels ayres lo fondo blau, y tot gonxantnos veyam los homes petits y débils passar per baix... També ara á voltas vejém com passan, pero... per dalt.

Quan ja 'ns sentian fugir la vida, també sentiam bullir, saltant, torrents de sava dintre la soca com si volguesin ferla estallar. Eran las débils petites fullas que ja esperavan véure 'ns redar, pera usurparnos lo nostre puesto quan fossim baix.

La sort voluble juga ab nosaltres com juga ab glorias com juga ab caps: ahí 'ns alsava fins dalt dels rívols, avuy nos posa sola 'ls mortals. La inmensa roda de la fortuna volta impassible pe 'ls xichs y 'ls grans... ¡Ay de las fullas que un jorn s' arrancan, cayent pe l' fancha!»

Aixís las fullas juntas cantavan mentres corrian d' aquí y d' allá, arrossegadas pe l' haf del aura que s' escoria remorejant. Lo nostre monstro las escoltava creubnat los brassos, baixant lo cap, pensant tal volta que aquellas fullas deyan vritat.

Sombras espessas per tot suravan cubrint los arbres arrengrerats, la nit nuava sas gassas negras, tot reposava, tot era pau. Tant sols las fullas murmuradoras juntas llessavan son ténich plany, rodant llegeras sobre l' arena dels caminals.

REVIEWS
 NA frase de n Martínez Campos: «Aunque me visto de lana, no soy borrego.»
 Per ser borrego dels de Cardedeu no s' necessita pas ser de llana; n' hi ha prou ab un xich de pasta, un pols de sucre, y uns quants granets de matafalga... y al forn á torrar-se.

Observació de un gramátich:
 «Comprenh l' ambició de D. Anton. Un altre s' diria Cánova y s' contentaria ab ser singular. En se diu Cánovas y vol ser plural.»

Lo marquès de Muros ab un thé que ha donat als seus amichs ja n' ha tingut prou. Ha fet molt bé. Lo thé vé molt bé després de un bon esmorsar; pero ab lo ventre vuit... que m' perdoni l' Sr. marquès de Muros.
 Si 'ls fusionistas volen una beguda de profit, que prengan una tasseta de flors cordials, y que se'n vajan al lilt de jorn.

Una comissió de aragonesos vá anar á véure'n en Cánovas sobre la quèstio del ferro-carril del Canfranc.

En Cánovas vá ferse l' home important, vá parlar de l' estat d' Europa, dels preparatius bellicosos de algunas nacions, dels perills de obrir un non pas en los Pirineus, y va dir textualment:
 «Donará més mostras qui ningú de coneixe l' esperit dels nostres temps, aquell que més ferro arrosegui per darrera y més plom envihi per davant.»

Y are dibuixin mentalment á l' Espanya poderosa que volen Cánovas.
 De segur que no hi altre medid' expressarla, que pintant una cucurulla arrossegant una cadena de ferro, y ab un revólver de sis tiros á cada mà.

En Sagasta tot sovint se troba indispost. ¿Qué té en Sagasta?

Segons un periódich ja fá cinch anys qu' está sufrint una *cesantitis aguda*.

Sort que al ménos té molta paciència.

Los húsars que van pendre part en lo banquet de Sevilla, juran y perjuran que 'l discurs que va pronunciar en Romero Robledo, no es pas lo mateix que vá publicarse en los periódichs de Madrid. ¡Dixosa terra, la nostra, en la qual tot se falsifica!
Fins los discursos!

Los estanchs de Barcelona tot sovint se quedan sense paper sellat y sense lletras de cambi. Lo govern ja sab lo que's fá. Si 'ls espanyols están tots tronats y no podem girar una pesseta ¿perque ha de gastar paper en lletras de cambi?

Desd' are las donas fillas ó germanas dels telegrafistas podran ser empleadas de telégrafos. Jo crech que las donas, sobre tot si son solteras, tenen nuvi y desitjan casarse, en materias de telégrafos hi entenen molt. ¡Quantas n' hi há que desde 'l balcó de un quint pis, fent quatre signos telegráfichs arreglan un casament!

A Nápol's s' ha calat foch en una fábrica de tabacos. Jo 'm jugo qualsevol cosa que si 's cala foch á alguna fabrica de tabacos espanyola, la fábrica 's consumirá tota; pero lo qu' es los cigarros, no cremarán.

Davant dels xeflis de 'n Balagner y d' en Romero Robledo y dels que ofereixen á n' en Cánovas y á n' en Cánovas, y que aquests no volen admetre, ja 'm sembla que veij al Conde de Toreno, aquell senyor que anys endarrera, en lo Foment de la Producció nacional vá menjar-se un cubert de 15 duros com qui 's menja uua oliveta exclamant: —Los convidan y no volen aceptar... ¡Massa tips! Dèn sempre dona fabas á qui no té caixals.

Un refran castellá vell que sembla fet de non, sobre tot desde que donan tants dinars: «El comer y el rascar quieren solo el empezar.» Certs homes polítichs menjan y 'l país grata. Paciencia. Algun dia 's fara l' oració per passiva.

Recullit en una tertulia:
—Pues señor, aquest hivern no vol fer fret.
—Donchs miri, jo soch molt fredolich, y tot l' any dormo ab tres flassadas.
—Fins al istiu?
—Si señor, si no que al istiu las coloco dèssota 'l matalás.

En Romero Robledo en dir «Mentres hi haja un jefe y un soldat, aquest jefe será en Cánovas, y 'l soldat será jo.» Qui coneix á n' vá Romero Robledo se 'n vá riure. Qui l' hi ha vist una vegada la fisonomia no 'l pot creure. La cara d' en Romero Robledo no 's pot posar davant de 'n Cánovas que no l' hi ensenyi las dents.

Després del tech de Lleyda, l' hi han dat á n' en Balagner un altre tech á Zaragoza. Y á Madrid n' hi preparan un altre. Y 'ls de Valladolid se disposan á convidarlo. L' amor á la llibertat si no 's cobra ab diners del presupuesto, se cobra ab *dinadas* dels liberals.

Després de aquesta serie de convits, algun ministerial l' hi dirá:
—Vaja D. Víctor: vosté ja está tip per una pila de temps. Me sembla á mí que ja pot estar sis anys més á l' oposició.

Los morts de Barcelona ja no caben al cementiri del Poble Nou, y are 's prepara l' instalació de un nou cementiri entre Horta y Sant Andreu, en lo siti conegut per la Torre dels Pardals.

Al ménos los metjes, quan se vegin perduts ab un malalt tindran un medi de aconsolar á la familia:
—No tingan cuydado, senyora, dirá: al seu marit, dintre de un parell de dias l' enviarem á la torre.

Y la senyora, plena de confiança, respondrá:
—Ah! Jo sempre ho dich: Al meu Arcís los aires de la torre l' hi farán més bè que totas las potingas de ca 'l apotecari.

Lo nou cementiri tindrà una gran ventatje. Per sota mateix hi passan las conduccions de las ayguas que bebém los barcelonins.

D' aquest mode s' establirà un sistema de filtracions, y l' aygua tindrà molt bonas qualitats. Jo ja preparo una taula de aygua y anís per posarla aprop de una font ab un rétol que diga: «Jarabe de difunto.»

A Italia han posat en práctica lo sistema de cremar los cadavers. Aquí 'ls desoldrém ab aygua. Per xó, si 'ls fá fastich sempre tenen un remey, deixar l' aygua, y beure ví sol á tot pasto. Pero com que 'ls taberners lo batejan, ni aquest recurs nos queda.

Lo govern vol tornar á estancar la sal. Sempre ho habia cregut, que aquests conservadors *farian salat.*

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*Marslelesa.*
 2. ID. 2.ª—*Robo.*
 3. MUDANSA.—*Serra, terra, gerra.*
 4. QUADRAT DE SÍLABAS.—*To ma sa ni la Sa lo mó*
 5. CONVERSA.—*Pepet*
 6. QUADRAT NUMERICH.—*4 7 5 8 6 8 9 2 4 7 2 5 8 6 9 7 3 9 6 5 9 5 6 7 3*
 7. GEROGLÍFICH.—*Canten papés y menten barbas.*
- Han endevinat las 7 solucions Antonet Teixidó y C.² y Pau de l' Orga; 6 Anónim y Dos Polsosos; 5 J. E. Puntarri; 4 Torra-Pá; 3 Saludable, y 1 no més P. B., y L. Aguila de Mataró.

XARADAS.

I.
D' aigua primera al revés las total me vaig tacá y com; també ho es lo tres me va segona la Agnes que ja no 's poden mirá.

PEPET BRILLANT.

II.

No veyent dos y com cal, los papers que té la Rita la meva tres hu total á devant del tribunal los diners que creu li quita.

PAU SALA

ENDEVINALLA.

Tinch dos mars y 'n só un no més y may me surto de mara. ¿No m' endavinas encara?

CAD RECAU.

MUDANSA.

Tot distret portava en tot un cantí cap á un total y ensopegant en un sot, en la tot se vá fer mal.

LO DEL LLOBREGAT.

TRENCA-CAPS.

Agramunt, Olesa, Ripoll, Narbona, Aragó, Tarrassa, Ribas, Alicante, Girona.

Posar aquests noms en columna de modo que digan lo nom de una ciutat de Espanya.

PEPET LLANO.

COMBINACIÓ NUMERICA.

Sustituir los pichs ab números que sumats vertical y horisontalment donguin un total de 35.

TELL Y SISDITS.

LOGOGRIFO NUMERICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8 9.—La dona d' un treballador.
1 2 3 4 5 6 7 8.—Un ofici.
1 9 3 4 5 6 9.—Un poble.
1 2 3 4 9.—Una cosa de canem.
5 4 2 6.—Un nom d' home.
1 2 3.—Lo que té tothom.

PAU CORNADO.

GEROGLÍFICH.

L I K M I
port
A N H E L
marinada
RE

PEIX GROS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Pau Sala, Raspingul, Anton de la Fura, Inglis Manglis, Xarrapeta y P. B. y L.
Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tampoch lo que envian los ciutadans H. B. de M., Tenor Cómich, Un senyor que no s' enten, Un principiant, Anónim, Dos polsosos, J. E. Puntarri, Cara Torrada y Manalet Banyon.
Ciudadá J. Singla: L' anunci de la reunió dels futurs varem rebre 'l massa tart.—Oscurantista: Publicarém una combinació numerica.—J. P. Cervera: La noticia que 'ns dona no té pron interés perque poguem insertarla.—J. de la botiga del Call: L' hi agrahim las noticias y 'u farem en un próxim número.—J. Vilaseca: La primera poesia vá bé; la segona es fluixa.—Toni Grice Publicarém la conversa.—Eudalt Sala: Idem un geroqlifich.—Raspingul: Fora de la xarada no pot insertarse res més.—Pere Poblador: No 'ns podem comprometre á fer tot lo que 'ns demana.—Torra-pa: Insertarém algun extrém.—Antonet Teixidó y C.²: Idem lo que 'ns envia.—R. R. Gosol.—E. S. Sant Feliu y P. L. Torruella de Montgri: Queda complascut.

ANUNCIS.

Estem preparant per dar á la llum pública dintre de pochos dias lo

escrit per uns quants plagas de la parroquia que 'ls farán esquinar de riure é ilustrat per lo simpatic y correcte dibuixant don Apeles Mestres.
Recomaném á nostres cortesponsals que diguin quants exemplars ne volen, per poderlos remetre aixís que estigui acabat, de manera que no s' exposin á que no poguem servirlos lo pedido.
Com cada any se vendra á un ralet; y als cortesponsals se 'ls farà la rebaixa de costum.

ALMANACHS AMERICANS DE PARET.

ab xaradas, epigramas, endevinallas y fins guisats per las cuineras.

Gran asurtit per tots los gustos y totas las fortunas. Dibuxos variats, cromos perfectes, incrustacions d' or, fórmes distintas y elegants, tamanyos de totas classes y preusharíssims, desde 2 rals fins á 18. Tot aixó ho trobaran en la libreria de 'n Lopez, Rambla del mitj, 20. Vajin á veure'ls y se convenceran que no exagerém.

VENTA AL POR MAJOR Y MENOR. Als cortesponsals s' otorgan grans rebaixas

CALENDARIOS ILUSTRADOS EN FORMA DE LIBRO.

Almanaque de la Ilustracion, 8 rs.; de El Buñuelo, con cromos, 8 rs.; de La Alegria, Chistes, Tio Carcoma, Bueno, bonito y barato, Hispano Americano, Quita pesares, Enciclopédico, La Risa, Los Maridos, etc. todos con laminas á 4 rs. El Cencerro, á 2 rs. y El Cas-cabel 1 rs.—Se venden libreria de Lopez, Rambla del Centro, 20.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

«SIN COMER.»

¡Pobret; quedarse sense dinar mentre 'ls demès s' atipan!...